

Arrest

nr. 320 429 van 21 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 19 oktober 2022, dient op 20 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker 10 januari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 6 februari 2024.

1.3. Op 27 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 27 augustus 2024 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Afghaanse staatsburger, Pasjtoen, soennitisch moslim afkomstig uit Kuz Bahar, district Khogyani, provincie Nangarhar waar u tot aan uw vertrek samen met uw familie woonde. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. In mizan (september-oktober) 2020 sloot u zich aan bij de lokale verzetsbeweging onder de leiding van de malik [M.], ook bekend als 'lokale opstandelingen', om met de steun van de overheid tegen de taliban en Daesh in uw streek te vechten. De verzetsbeweging telde rond 60 manschappen en werd bij de nationale inlichtingendienst van Afghanistan (NDS) geregistreerd. Jullie kregen wapens van de overheid en werden voor jullie diensten contant uitbetaald. De volgende tien à twaalf maanden tot aan de machtsovername maakte u deel uit van deze verzetsbeweging. Kort na uw indiensttreding werd de checkpost in uw dorp door de taliban aangevallen waarbij acht van uw collega's om het leven kwamen. U kwam te weten dat de talib [W.] uit uw naburig dorp deze aanval had georganiseerd en gaf deze informatie door aan uw commandant [H.M.] die het hogerop doorgaf. Een week later werd [W.] gearresteerd en in een gevangenis gezet. Een dag voor de machtsovername werd de controlepost van uw dorp door de taliban veroverd. U en de andere leden van de verzetsbeweging vluchtten naar het districtscentrum en vervolgens naar Jalalabad. Twee à drie dagen later verliet u samen met uw commandant [H.M.] het land en gingen jullie samen naar Turkije. In Turkije werd uw commandant opgepakt en terug naar Afghanistan gestuurd waar hij een tijdje later door de taliban werd vermoord. U trok verder richting Europa. Bij de machtsovername werden vele gevangenen en talibanleden vrijgelaten en zo kwam ook de [W.] vrij. Na uw vertrek kwamen hij of zijn mensen minstens drie keren bij uw familieleden langs en vroegen hen naar u. Uw moeder vertelde telkens dat u weg was. U kwam in België aan op 19 oktober 2022 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban vanwege uw lidmaatschap bij de lokale verzetsbeweging. U vreest ook dat [W.] zich persoonlijk zou willen wreken op u.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende stukken neer: een foto van uw taskara; een foto van uw werkkaart van de lokale verzetsbeweging; foto's van twee dreigbrieven van het Islamitische Emiraat: in de eerste brief d.d. 19/10/1442 (31/5/2021) wordt u van de samenwerking met de ongelovigen en Amerikanen beschuldigd en gevraagd om zich bij de mujaheddin van het Emiraat aan te sluiten; in de tweede brief d.d. 27/10/1442 (8/6/2021) wordt u ervan beschuldigd drie taliban strijders aan de overheid te hebben overhandigd en daarom met de doodstraf bedreigd; een foto van de brief van dorpsouderen d.d. 17/5/1400 (8/8/2021) die getuigt over uw tewerkstelling en de daaruit volgende problemen; foto's van twee documenten d.d. 13/5/1400 (4/8/2021) en 21/5/1400 (12/8/2021), getekend door een politiecommandant en de directeur van de veiligheidsdienst van Nangarhar waarin gesteld wordt dat u vervolgd en bedreigd wordt door de anti-overheidsgroeperingen en daarom bescherming nodig zou hebben; een foto van een aangifte bij de districtsgouverneur d.d. 9/5/1400 (31/7/2021) waarin u stelt dat u als soldaat bij de burgeropstand van Kuz Bahar actief bent en door taliban wordt bedreigd en om bevestiging van uw problemen vraagt; enkele kleurafdrukken van u, uw commandant [H.M.] en de gouverneur van Nangarhar op bezoek bij de checkpost van malik [M.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts blijkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kon immers om meerdere redenen geen geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban waardoor u uw land moest ontvluchten.

Zo moet er vooreerst worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw activiteiten bij de volksopstand oppervlakkig en weinig gedetailleerd waren. U kon opmerkelijk weinig vertellen over de tegenstanders in uw regio (de taliban en Daesh), noch over de in uw streek aanwezige groeperingen, leiders en strijders en kon u tot op één talib na ([W.]) geen enkele naam van de in uw streek aanwezige taliban of Daesh leden opnoemen (CGVS p. 16, 17, 19). Voor wat uw eigen activiteiten en persoonlijke ervaringen bij de opstand betreft, kon u behalve één incident geen concrete informatie over de lokale operaties, missies, aanvallen of gevechten met de taliban of Daesh verstrekken. U stelt dat u de controlepost verdedigde, maar kon niet duiden hoe u dat concreet deed en welke technieken of tactieken u gebruikte in geval van een aanval (CGVS p. 19-20). U leek überhaupt weinig op de hoogte te zijn van de machtsverhoudingen in uw streek en beweerde u vreemd genoeg enerzijds gedurende 10 à 12 maanden van uw dienst op uw controlepost wacht te hebben gehouden, op patrouilles te zijn geweest en actief tegen de taliban te hebben gevochten aangezien zij jullie checkpost regelmatig aanvielen en beschoten (CGVS p. 18-19) en anderzijds stelde u geen enkele talib tijdens uw

dienst te hebben gezien (CGVS p. 16) wat hoegenaamd moeilijk met elkaar te rijmen valt. Het enige incident dat u zich kon herinneren vond plaats in de lente, een maand na uw indiensttreding – onmogelijk aangezien u volgens uw verklaringen in het najaar in dienst trad – maar ook hier kwam u niet verder dan te stellen dat [W.] jullie controlepost aanviel waarbij acht collega's omkwamen (CGVS p. 22-23). Verder gepolst naar uw persoonlijke indrukken en gebeurtenissen op uw controlepost op de dag van de machtsovername, bleef u ook hierover weinig doorleefd en herhaalde u ondanks meerdere aansporingen slechts dat jullie omsingeld waren en de eenheid 02 uit Nangarhar jullie ter hulp kwam en dat jullie dan naar het districtscentrum waren gevlucht (CGVS p. 20-21), wat toch wel zeer karig is en weinig concreet is voor iemand die beweert de machtsovername persoonlijk vanuit de eigen ervaring te hebben meegemaakt en tot op het laatst aan de frontlinie actief te hebben gevochten.

U kunt uw summiere verklaringen evenmin met overtuigende documenten staven, integendeel. Op de enige foto van u met de gouverneur van Nangarhar (groene map, stuk 9) bent u dermate wazig en zo goed als onherkenbaar dat er met geen enkele zekerheid kan worden afgeleid wie er op staat. De overige vier kleurafdrukken zijn de foto's van uw commandant, collega's of de gouverneur van Nangarhar en bent u er zelf op niet te zien. Bovendien betreffen uw documenten slecht kopieën die an sich zeer beperkte bewijswaarde hebben aangezien ze aan allerlei (digitaal) knip- en plakwerk onderhevig zijn.

Aangezien u uw problemen aan uw betrokkenheid bij de opstandbeweging linkt en hieraan geen geloof kan worden gehecht, worden derhalve ook uw problemen met de taliban in het algemeen en [W.] in het bijzonder als ongeloofwaardig beschouwd. Bovendien stroken uw verklaringen over uw problemen en de chronologie van de feiten geenszins met de inhoud van de voorgelegde documenten.

Zo legde u de foto's van de twee dreigbrieven van het Islamitische Emiraat neer (blauwe map, stuk 3 en 4) die bij u thuis waren toegekomen nadat u Afghanistan had verlaten. U heeft de brieven niet gelezen omdat u niet kan lezen en liet het aan u voorlezen door de tolk tijdens uw korte interview bij de DVZ, maar eigenlijk weet u nauwelijks wat er in staat (CGVS, p. 11), wat een vreemde houding is aangezien het hier om uw eigen persoon en bedreiging gaat en u alle belang bij zou hebben om zo veel mogelijk details over te weten. Hoe dan ook, uit de vertaling van de tweede brief blijkt dat u erin beschuldigd wordt van het verklikken van drie talibanstrijders bij de overheid, waarvan uzelf blijkbaar niet op de hoogte bent vermits u hier ook geen woord over repte. U had het immers enkel over de [W.] in uw relaas en ontkende uitdrukkelijk ooit andere taliban aan de overheid te hebben verklikt (CGVS p. 15). Bovendien blijkt uit de vertaling van de stukken dat deze op 19/10/1442 en 27/10/1442 zijn gedateerd (Islamitische kalender, komt overeen met 31 mei 2021 en 8 juni 2021) en dus ruimschoots voor de machtsovername – die u zelf op 15 augustus situeert - geschreven zijn, wat volledig haaks staat op uw verklaringen dat u de brieven ontving toen u Afghanistan reeds verlaten had.

De brief van de dorpsouderen (groene map, stuk 5) vermeldt een andere versie van de feiten en stelt dat u na de aanval op de controlepost belangrijke informatie over een talib aan uw commandant heeft doorgespeeld waardoor u in een persoonlijk conflict met de familie van deze talib kwam waarbij zijn familie gepoogd had om u te doden. Van een moordpoging op u maakte u echter op geen enkel moment gewag, noch voor de DVZ, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud. U verklaarde daarentegen uitdrukkelijk niet persoonlijk bedreigd of benaderd te zijn door de taliban (CGVS, p. 23). Bovendien is de brief van de dorpsouderen vlak voor de machtsovername geschreven, in tegenstelling tot uw eigen bewering dat hij van na uw vertrek uit Afghanistan dateert. Bovendien blijkt uit de vertaling dat het uw broer was die de dorpsouderen om deze brief vroeg, terwijl in uw versie van de feiten de malik dit op eigen initiatief (CGVS p.12).

Over de foto's van twee politiedocumenten of registratiedocumenten van de NDS (groene map, stuk 6 en 7) stelde u dat u deze een maand voor uw indiensttreding in Khogyani had verkregen (CGVS p. 12-13), terwijl uit de vertaling blijkt dat beide documenten van enkele dagen voor de machtsovername dateren (13/5/1400 en 21/5/1400 wat overeenkomt met 4 augustus 2021 en 12 augustus 2021) en bovendien foto's van twee verschillende personen bevatten die amper op u lijken. Ook het nummer van de kalashnikov die u zou gekregen hebben stemt niet overeen.

Ook over het volgende document (groene map, stuk 8) verklaarde u vreemd genoeg dat het een verdere bevestigingsbrief van de dorpsouderen betreft met betrekking tot het incident een maand na uw indiensttreding (CGVS p. 13), terwijl uit de vertaling blijkt dat het hierbij om uw eigen aangifte bij de districtsgouverneur gaat, gedateerd op 09/5/1400 (31 juli 2021), waar u hem om de bevestiging van uw problemen verzoekt.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat dergelijke stukken sowieso een zeer beperkte bewijswaarde hebben: ten eerste betreft het hier kopieën dewelke zoals eerder aangehaald sterk onderhevig zijn aan allerlei vormen van (digitaal) knip- en plakwerk, ten tweede is de betrouwbaarheid van de Afghaanse

documenten in het algemeen minimaal zoals uit de objectieve informatie blijkt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Wat betreft uw **vertrekdatum** legt u tegenstrijdige verklaringen af. Waar u uw vertrek uit Afghanistan tegenover de DVZ een maand voor de machtsovername situeert (verklaring DVZ d.d. 28 oktober 2022, vraag 42), verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u 2 of 3 dagen na de machtsovername vertrok (CGVS, p. 8). Aangezien de omstandigheden voor en na de machtsovername drastisch verschilden, is het allesbehalve aannemelijk dat u zich hierin zou vergissen. Hiermee geconfronteerd zegt u dat het niet klopt en u dit niet zei. Nochtans werden uw verklaringen aan u voorgelezen in het Pasjtoe en ondertekende u voor akkoord. Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen doet geen enkele afbreuk aan deze tegenstrijdigheid.

Aangezien uw vluchtrelaas niet geloofwaardig is kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan de bezoeken van de taliban na uw vertrek. Dit blijkt verder uit uw verklaringen hierover. Gepolst naar meer details over de drie bezoeken van de taliban na uw vertrek, kon u niet zeggen wanneer zij naar u kwamen vragen noch wat zij van u wilden, u heeft zich ook nooit verder geïnformeerd hieromtrent bij uw moeder (CGVS p. 24). Nochtans kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie in te winnen over de elementen die de kern van zijn vrees uitmaken. Behalve deze drie ongeloofwaardige bezoeken blijkt verder nergens uit uw verklaringen dat uw achtergebleven familieleden op enige andere manier of op enig ander moment zouden zijn vervolgd door de taliban (CGVS p. 23-24).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u **neergelegde documenten** kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De slecht leesbare foto van uw taskara bevat slechts uw identiteitsgegevens die niet direct ter discussie staan. De overige stukken werden reeds boven besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict..

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf](#), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_2020505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm\(europa.eu\)](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en**

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van

de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om

duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het

Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

(Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u, zich als soennitisch moslim beschouwt (CGVS, p. 4), die 7 jaar naar school ging in Afghanistan (CGVS, p. 7) die op 21-jarige leeftijd Afghanistan verliet en nog steeds in contact staat met familie in het thuisland (CGVS, p. 4) echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over pertinente zaken waarmee hij in direct contact kwam tijdens zijn werk bij de lokale opstandelingen, zoals zijn collega's, de organisatie van zijn team, de shiften, zijn oversten, welke soort van wapens hij droeg, enz.... Hij legt uit dat hij over de inhoudelijke aspecten niet veel kon vertellen omdat hij zeer simpele taken uitvoerde en hij een lage post bemande. Hij voegt toe dat hij lid was van de opstandelingen die geen uitvoerige taken uitoefenden, geen opleiding hadden genoten en geen hoge rang kenden, waardoor hij niet vergeleken kan worden met een soldaat of commandant van het Afghaanse nationale leger en hij dan ook niet meer kon vertellen dan hoe hij de post diende te bewaken, patrouilles uitvoerde en soms terugvocht tegen de taliban.

Met zijn antwoord, dat hij geen talib heeft gezien, maar wel heeft gevochten, bedoelde hij dat hij de talibs, waartegen hij vocht niet in persoon zag, maar hij simpelweg terug schoot in de richting vanwaar de talibs op zijn post schoten.

Dat de chronologie van de feiten niet overeenkomt met de data zoals weergegeven op de documenten, wijt hij aan het feit dat hij ongeletterd is en dat data en correcte tijdsinschattingen voor hem moeilijk zijn. Hij voegt toe dat hij niet kan lezen en niet zelf kan afleiden van wanneer de documenten dateren. Hij stelt te vermoeden dat de brieven verstuurd zijn door de taliban op een later tijdstip dan dat ze werden opgemaakt of dat zijn familieleden deze voor hem hadden achtergehouden en pas na zijn vertrek over de brieven verteld hebben. Omdat hij ongeletterd is, zou hij nooit zelf de data gecontroleerd hebben om hierover vragen te stellen aan zijn familie. Hij zou door zijn familie enkel zijn verteld dat zijn broer, op een ochtend, de brieven achter de poort heeft gevonden. Zijn oom zou hem enkel hebben meegedeeld dat in de brief staat geschreven dat hij bedreigd wordt. Hij stipt nog aan dat hij de documenten voor zijn asielprocedure liever met niemand deelt en ze enkel heeft laten zien aan de Belgische asielautoriteiten.

Voor wat betreft zijn vertrekdatum stelt hij te volharden in zijn verklaring afgelegd bij het CGVS en wijst hij erop dat het interview bij de DVZ in een ijtempo verliep, waardoor het volgens hem niet hoeft te verbazen dat er zich misverstanden voordoen. Hij verwijt de commissaris-generaal de toestand van de machtsovername te minimaliseren, nu de hele maand voorafgaand aan die machtsovername, alsook de maand erna zeer troebel waren voor alle Afghanen en het moeilijk is om de hele ommekeer in hun thuisland te begrijpen en te plaatsen. Hij merkt op dat de taliban nog altijd mensen vermoorden van voormalige overheidspersoneel en dat het risico, omwille van zijn werkzaamheden, niet ontkend kan worden.

Omtrent de bezoeken van de taliban na zijn vertrek, voert hij aan dat hij niet begrijpt wat de commissaris-generaal nog meer wilt weten, nu hij heeft verklaard dat zijn moeder enkel weet dat de taliban drie keer zijn langsgekomen, zij hen elke keer meegedeeld heeft dat haar zoon er niet meer is en dat er niets gebeurd is tijdens die bezoeken. Hij voegt nog toe dat de taliban de straf, die zij aan hem zouden willen opleggen, niet hebben meegedeeld aan zijn moeder.

Hij betoogt vervolgens dat hij verwesterd is en citeert uitvoerig uit de EUAA *Country Guidance Afghanistan*, van januari 2023, de *Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan* van het UNHCR van februari 2023 en uit arresten van de Raad en daarnaast wijst hij op de Nansen nota 3-22. Hij stelt dat hij Afghanistan meer dan twee jaar geleden verlaten heeft en al sinds 20 oktober 2022 in België verblijft. Gelet op zijn lange verblijf buiten Afghanistan zou hij niet meer voldoen aan de islamitische waarden en normen, die door de taliban gehanteerd worden. Volgens hem wijzen verschillende rapporten op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering, waarna hij melding maakt van de EASO COI query, *Afghan nationals perceived as Westernised*, van 2 september 2020. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met zijn specifiek profiel als familielid van voormalige overheidsleden, nu de kloppacht op hen ook tot op vandaag actief uitgevoerd wordt door de taliban. Voorts gaat hij uitgebreid in op het non-refoulementbeginsel.

Verzoeker gaat vervolgens in op het voordeel van de twijfel.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie er blijft verslechteren en dat de mensenrechten er systematisch geschonden worden waardoor hij wel degelijk gevaar loopt bij terugkeer. Vervolgens voert hij aan dat hij het verbazingwekkend acht dat de commissaris-generaal meent dat het beperken van vrouwen tot de arbeidsmarkt slechts een kleine invloed heeft op de socio-economische situatie en dat zij geen rekening houdt met de recentere informatie waaruit de ernstige achteruitgang blijkt. Hij voegt toe dat er nog veel andere betrouwbare artikels en rapporten zijn die de mensenrechtenschendingen door de taliban onderschrijven. Volgens hem maakt een terugkeer naar Afghanistan een schending uit van artikel 3 van het EVRM.

3. Nieuwe stukken

3.1. In de inventaris bij zijn verzoekschrift verwijst verzoeker middels de stukken 3 tot en met 18 naar landeninformatie waarvan hij telkenmale de weblinks vermeldt.

3.2. Op 5 december 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken, waarvan zij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022;
- EUAA *Afghanistan - Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van november 2024.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarin hij melding maakt van volgende nieuwe stukken, waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *"Returns to Afghanistan"*, 28 mei 2024;
- Arrest van de Raad van 14 november 2023 nr. 297.075;
- Human Rights Watch, *"Out of sight, Afghans are going hungry"*, 14 maart 2024;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: aid cutbacks, Taliban abuses imperil health"*, 12 februari 2024;
- Khaama *"Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure"*, 17 maart 2024;
- Human Rights Watch, *"Schools are failing boys too"*, 6 december 2023;
- Human Rights Watch, *"A Disaster for the Foreseeable Future - Afghanistan's Healthcare Crisis"*, februari 2024;
- Ariana News, *"UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year"*, 16 maart 2024;
- UNAMA, *"Report on Afghanistan"*, 28 februari 2024;
- UNHCR, *"UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety"*, 7 oktober 2023;
- EUAA, *"COI Query Response - Afghanistan - Situation of Afghan returnees from Pakistan amid the campaign linked to the 'Illegal Foreigners' Repatriation Plan' IFRP"*, 14 december 2023;
- Pakistan Today, *"Afghanistan's deteriorating situation"*, 10 mei 2024;
- The Diplomat, *"A Reality Check on Afghanistan's Isolation Under the Taliban"*, 24 februari 2024 ;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan Events Of 2023 – Rapport Mondial 2024"*;
- OHCHR, *"UN Experts Call for Protection of Afghan Nationals in Pakistan"*, 6 december 2023 ;
- OCHA, *"Humanitarian Needs and Response plan 2024"*, januari 2024 ;
- UNHCR, *"Afghanistan Situation Update"*, 1 februari 2024 ;
- UNAMA, *"The Treatment of Detainees in Afghanistan"*, september 2023.
- UNAMA, *"De facto authorities' moral oversight in Afghanistan: impacts on human rights"*, juli 2024;
- Amnesty, *"Afghanistan: New UN Report stresses urgent need for taliban to roll back on moral policing"*, 10 juli 2024 ;
- CNN, *"No music, no Western-style haircuts: UN report details life in Afghanistan under Taliban's moral enforcers"*, 10 juli 2024 ;
- UNAMA, *"Over 23 million Afghans in dire need of humanitarian aid: UNAMA report"*, 6 mei 2024;
- Ariana News, *"UNAMA's criticism of Afghanistan's morality ministry 'unfounded', says IEA"*, 10 juli 2024;
- Forbes, *"Taliban's Legacy: Gender Apartheid, Genocide And Gross Violations"*, 12 augustus 2024;
- AP News, *"The Taliban have ruled Afghanistan for 3 years. Here are 5 things to know"*, 14 augustus 2024;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban Tighten Grip 3 Years into Rule"*, 11 augustus 2024;
- Freedom House, *"Afghanistan: Freedom in the World 2024 Country Report"*;
- OCHA, *"Afghanistan: The Cost of Inaction"*, juni 2024;
- UNHCR, *"UNHCR Dataviz – Returns to Afghanistan"*, 28 mei 2024;

- UNAMA, "Statement from Special Representative of the Secretary-General and head of UNAMA", 25 augustus 2024;
- UNOCHA, "New morality law further restricts rights in Afghanistan", 9 oktober 2024 ;
- OHCHR, "New morality law affirms Taliban's regressive agenda, experts call for concerted action", 30 augustus 2024 ;
- UNAMA, "Statement from Special Representative of the Secretary-General and head of UNAMA on International Day of the Girl Child", 11 oktober 2024;
- Human Rights Watch, "UN Rights Council Misses Chance to Advance Justice for Grave Abuses in Afghanistan", 9 oktober 2024;
- OHCHR, "Afghanistan: Comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert", 9 september 2024 ;
- Amnesty, "Geneva: UN HRC resolution on Afghanistan fails to deliver an adequate response to the escalating human rights crisis", 10 oktober 2024;
- Amnesty, "Joint Statement by the Alliance for Human Rights in Afghanistan: Need for an Urgent Rethink of International Response to the Human Rights Crisis in Afghanistan", 15 augustus 2024 ;
- RAWA, "Global Security Review – The Coming Disaster in Afghanistan", 7 oktober 2024;
- Amnesty, "No Woman's Land: l'exposition sur l'impossible vie des femmes et des filles en Afghanistan", 22 oktober 2024 ;
- Juriguide, "La Cour de justice de l'UE accorde le droit d'asile à toutes les femmes afghanes", 13 oktober 2024 ;
- La croix, "Droit d'asile : l'ensemble des femmes afghanes susceptibles d'être protégées comme réfugiées", 7 november 2024 ;
- OHCHR, "Amid escalating carnage, broad impunity and trampling of international law, Türk calls on UN General Assembly to invest in human rights", 16 oktober 2024 ;
- OHCHR, "Afghanistan : comprehensive efforts needed to stop destructive cycle of impunity, says UN expert", 9 september 2024.

Hij voegt eveneens volgend nieuw stuk:

- Niet vertaald document lijst van geregistreerden bij NS in Nangarhar.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de

verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Voorafgaand

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 10 december 2024 een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. Er dient op gewezen dat de commissaris-generaal in zijn beslissing rekening heeft gehouden met de actuele beschikbare objectieve landeninformatie en telkens de weblink heeft vermeld van de desbetreffende rapporten.

De machtsovername door de taliban in Afghanistan heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is aldus wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA zijn niet bindend. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

De richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA ontslaan de asielinstanties niet van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de commissaris-generaal een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in de aanvullende nota van 10 december 2024 tracht te laten uitschijnen, is er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van zijn lidmaatschap bij de lokale verzetsbeweging. In het bijzonder vreest hij gevisieerd te worden door één talibanlid, W., wie door zijn toedoen opgepakt en opgesloten werd omwille van zijn betrokkenheid bij de aanval op hun checkpost.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat zij geen geloof hecht aan zijn problemen met de taliban waardoor hij zijn land heeft moeten ontvluchten. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Er kan geen geloof gehecht worden aan zijn verklaringen over zijn activiteiten bij de volksopstand en de problemen die hij hierdoor zou gekend hebben omdat (a) zijn verklaringen over zijn activiteiten zeer oppervlakkig en weinig gedetailleerd zijn; (b) zijn verklaringen over de problemen en de chronologie niet stroken met de inhoud van de voorgelegde documenten; (c) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment dat hij Afghanistan heeft verlaten, al dan niet vóór de machtsovername;
- ii) Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de bezoeken van de taliban na zijn vertrek, wat ook blijkt uit zijn verklaringen;
- iii) De neergelegde documenten kunnen op voorgaande vaststellingen geen ander licht werpen;
- iv) Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij bij geval van terugkeer vervolging zou dienen vrezen omwille van zijn verblijf in Europa.

4.4.3. Verzoeker is in zijn verzoekschrift, zoals *infra* zal blijken, niet in staat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter niet in staat is.

4.4.3.1. Verzoeker maakt vooreerst zijn activiteiten bij de volksopstand niet aannemelijk, nu deze oppervlakkig en weinig gedetailleerd zijn.

Indien verzoeker effectief deel uitmaakte van de lokale opstandelingen waarover hij stelt dat zij de enige militaire groepering in hun regio waren en dat zij tegen daesh en de taliban vochten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer informatie zou kunnen geven over welke specifieke eenheden, units of groeperingen van de taliban of daesh er aanwezig waren, wie de commandanten, leiders of strijders waren, van waar zij afkomstig waren en wat zij concreet deden (NPO, p. 16). Zijn verklaringen zijn echter zeer beperkt; hij voert aan dat hij de taliban of daesh tijdens zijn werkzaamheden bij de opstandbeweging nooit gezien heeft of persoonlijk contact met hen heeft gehad (NPO, p. 16-17). Dit stemt echter niet overeen met zijn verdere verklaring dat zij om de twee à drie maanden werden aangevallen door de taliban (NPO, p. 19). Verzoekers betoog, dat hij hiermee bedoelde dat hij nog nooit een talibanlid van dichtbij gezien had, neemt niet weg dat zijn verklaringen over de organisatie van de opstandbeweging en zijn concrete taken evenmin kunnen overtuigen. Hij komt immers niet verder dan te verklaren dat zij "geregistreerd" waren bij de overheid, maar geen uniform of wagen van de overheid hadden, dat zij zich verplaatsten met motto's, dat zij geen opleiding hadden gevolgd en dat hun loon contant werd uitbetaald (NPO, p. 17). Dat hij wel uitgebreide verklaringen kon afleggen over de zaken waar hij direct mee in contact kwam, blijkt niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Gevraagd naar zijn taken, antwoordt hij simpelweg dat hij een gewone strijder was en dat zijn taken eruit bestonden om drie uur de wacht te houden, te koken en op patrouille te gaan (NPO, p. 18). Gevraagd of hij nog iets meer moest doen, antwoordt verzoeker ontkennend. Wanneer de *protection officer* vervolgens polst naar positieve of negatieve ervaringen die hij tijdens zijn job zou meegemaakt hebben, kan verzoeker amper concrete voorbeelden geven. Hij stelt simpelweg dat er voor hem niks moeilijk was, dat hij gewoon zijn job deed en dat er niks positiefs aan was (NPO, p. 19). Vervolgens gevraagd naar concrete vechtpartijen, aanvallen of operaties tussen de leden van de verzetsbeweging en daesh of de taliban, vermeldt verzoeker enkel het incident waarbij hun checkpost werd aangevallen en acht mensen omkwamen. Hij legt uit dat er nog regelmatig andere aanvallen en gevechten plaatsvonden, maar kan hier geen verdere details over geven. Ook over hun manier van werken bij dergelijke gevechten is hij zeer vaag. Hij stelt louter dat zij de checkpost moesten verdedigen en dat zij instructies kregen van de commandant, dat zij voorzichtig moesten zijn en niet zomaar naar buiten mochten (NPO, p. 19). Hij legt bovendien geen doorleefde verklaringen af over zijn persoonlijke ervaringen aangaande de val van de checkpost en de

voormalige regering, nu hij niet verder komt dan te stellen dat hij verdrietig was en dat hij het jammer vond omdat zij verantwoordelijk waren voor de veiligheid in de regio (NPO, p. 21). Waar hij zich voor zijn gebrek aan kennis en doorleefde verklaringen probeert te verschuilen achter zijn lage positie en zijn simpel takenpakket, wordt erop gewezen dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat de *protection officer* verregaande kennis van hem verlangde die enkel personen met hogere posities zouden kunnen weten. Er werden hem louter vragen gesteld over eenvoudige, direct waarneembare zaken en zijn eigen persoonlijke ervaringen en gevoelens bij bepaalde situaties. Bovendien heeft de *protection officer* verzoeker uitgebreid bevraagd en andere formuleringen gebruikt wanneer verzoeker aangaf het niet te begrijpen of slechts een zeer kort antwoord bood. Ondanks de geleverde inspanningen in hoofde van de *protection officer*, getuigen verzoekers antwoorden van een zeer beperkte kennis. Dat verzoeker, die ongeveer een jaar lang bij de lokale opstandbeweging gewerkt heeft (NPO, p. 7), dusdanig weinig kan vertellen over de aanwezige actoren in zijn regio, de gevechten en operaties, de organisatie van de beweging, zijn takenpakket en de gebeurtenissen toen de voormalige regering viel, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze.

De motieven aangaande de foto's van verzoekers werkzaamheden (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9) worden onbesproken gelaten. Mede bij gebrek aan dienstig verweer en daar zij pertinent, draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijft het geheel van deze motieven integraal overeind. Waar hij een lidmaatschapskaart van de opstandbeweging voorlegt ter staving van zijn werkzaamheden (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), wordt opgemerkt dat hij hier slechts zeer weinig informatie over kan geven. Hij geeft aan dat hij de kaart nodig had om zijn lidmaatschap bij de lokale opstandelingen te bewijzen, maar weet niet in welk jaar hij deze gekregen heeft, noch kan hij antwoorden op de vraag waar, aan wie of wanneer hij deze kaart moest tonen. Hij verklaart enkel te weten dat zijn naam en die van zijn vader erop vermeld staan (NPO, p. 9-10). Van verzoeker kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij kennis heeft of zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij *in casu* naliet om te doen en wat getuigt van een opmerkelijke desinteresse wat een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. De lijst van de geregistreerde leden van NS in Nangarhar die verzoeker ter terechtzitting neerlegt (aanvullende nota 10.12.24, stuk 1) wordt niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Hoewel verzoekers advocaat dit ter terechtzitting bevestigt, staat hij erop het document neer te leggen omdat hieruit volgens hem kan worden afgeleid dat het desbetreffende stuk geregistreerd werd bij het Nationaal departement. Dergelijke uitleg kan echter niet worden geverifieerd nu de inhoud van het document nog steeds niet kan worden nagegaan. Het neergelegde document wordt bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging, om die reden niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4.4.3.2. De geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen omwille van zijn activiteiten bij de volksopstand, worden nog meer ondermijnd nu zijn verklaringen niet stroken met de inhoud van zijn documenten.

Verzoeker verklaart dat hij twee dreigbrieven van de taliban gekregen heeft, die afgeleverd werden na zijn vertrek en stelt dat die hem opdragen om zich bij hen te komen melden, maar kan hier wederom geen informatie over geven. Meer nog, hij stelt dat hij de brieven niet gelezen heeft omdat hij ongeletterd is en dat zij hem voor het eerst door de tolk werden voorgelezen bij de DVZ (NPO, p. 11). In zijn verzoekschrift benadrukt hij dat zijn maternale oom, die hem de documenten doorstuurde (NPO, p. 3), enkel vermeld heeft dat hij bedreigd werd, meer niet. Van verzoeker kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij *in casu* naliet om te doen. De vaststelling dat hij geen verdere vragen stelde aan zijn maternale oom, noch andere familieleden hierover bevraagd heeft, getuigt van een opmerkelijke desinteresse wat de geloofwaardigheid van zijn beschermingsverzoek allerminst ten goede komt. Bovendien komt de inhoud van de dreigbrieven niet overeen met verzoekers verklaringen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3 en 4). Zo blijkt uit de tweede dreigbrief dat verzoeker ervan beschuldigd wordt drie talibanstrijders verraden te hebben, terwijl hij zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud enkel melding maakt van de aanval op de checkpoint, waarbij hij W. herkende en hem aangaf bij zijn commandant. Hij verklaart uitdrukkelijk dat hij nooit andere leden van de taliban verklikt heeft (NPO, p. 15). Waar verzoeker voorts stelt dat deze dreigbrieven pas afgeleverd werden nadat hij Afghanistan reeds had verlaten (NPO, p. 10), wat hij zelf situeert als twee à drie dagen na machtsovername (NPO, p. 8), kan hij niet gevolgd worden, gezien uit de op de brieven vermelde data blijkt dat zij ruim vóór de machtsovername afgeleverd werden. De dreigbrieven zijn immers gedateerd op 19/10/1442 en op 27/10/1442, wat overeenkomt met respectievelijk 31 mei 2021 en 8 juni 2021 volgens de Gregoriaanse kalender. Verzoeker betwist de data, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, niet. Waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat hij vermoedt dat de taliban de brieven op een later moment verstuurd hebben dan de datum waarop ze zijn opgesteld of dat zijn familie deze brieven de hele tijd heeft achtergehouden, geeft hij twee compleet verschillende verklaringen voor de

discrepancie in de data en beperkt hij zich in beide gevallen tot loutere speculatie, die bovendien geen weerslag vindt in zijn verklaringen. Er kan niet ingezien worden waarom de taliban maanden zouden wachten met het afleveren van deze brieven, te meer gezien de brieven rechtstreeks naar hun huis gebracht werden (NPO, p. 12), noch waarom zijn familieleden persoonlijke bedreigingen zouden achterhouden, nu zij hem door dit gedrag juist meer in gevaar zouden kunnen brengen.

Zijn andere documenten worden eveneens gekenmerkt door opmerkelijke inconsistenties qua data en inhoud. Zo wordt in de brief van dorpsoudsten, naast een algemene vrees voor de taliban omwille van zijn lidmaatschap van een opstandbeweging, vermeld dat hij een persoonlijk conflict verwikkeld raakte met de familie van de talibanstrijder die hij verraden had bij zijn commandant. De familie zou geprobeerd hebben om wraak te nemen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Dit wordt echter niet weerspiegeld in zijn verklaringen, nu hij noch bij de DVZ, noch tijdens het persoonlijk onderhoud melding maakt van enige wraakpoging op zijn persoon, integendeel; hij verklaart dat hij nooit persoonlijk bedreigd of benaderd is geweest door de taliban (NPO, p. 23). Hierbij komt dat verzoeker verklaart dat de brief werd opgesteld toen hij reeds in België was (NPO, p. 12), terwijl uit de genoteerde datum, 17/05/1442 (ofwel 8 augustus 2021), blijkt dat deze kort vóór de machtsovername werd opgesteld, toen verzoeker naar eigen zeggen nog in Afghanistan was (NPO, p. 8, 23). Zijn bewering, dat de malik deze brief op eigen initiatief geschreven heeft (NPO, p. 12), komt evenmin overeen met de inhoud ervan, gezien er uitdrukkelijk in vermeld wordt dat verzoekers broer de dorpsoudsten contacteerde met de vraag om zijn problemen te bevestigen.

Over de twee politiedocumenten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6-7) verklaart verzoeker dat het twee dezelfde registratieformulieren van de NDS betreffen, in het Pashtu en in het Dari, die vermelden dat hij zich als lid aansloot bij de lokale opstandelingen en die hij ontving één maand voordat hij in dienst trad (NPO, p. 12-13). Nochtans blijkt uit de inhoud van de twee documenten dat deze werden opgesteld door twee verschillende personen respectievelijk op 4 augustus 2021 en 12 augustus, aldus kort vóór de machtsovername, toen verzoeker reeds aan het werk was (NPO, p. 7), en dat hierin zijn problemen met de taliban bevestigd worden. Bovendien worden twee verschillende foto's gebruikt, die dusdanig onduidelijk zijn dat verzoeker er geenszins op herkend kan worden.

Voorts verklaart hij over de brief van 31 juli 2021, waarin hij bij de districtsgouverneur aangifte doet van zijn problemen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8), verkeerdelijk dat dit een bevestigingsbrief van de dorpsouderen betreft aangaande het incident dat plaatsvond één maand na zijn indiensttreding (NPO, p. 8).

Waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij ongeletterd is en aldus niet zelf kon afleiden van wanneer de documenten dateren, noch wat erin vermeld stond, gaat hij voorbij aan zijn verklaringen dat hij tot de zevende graad lager onderwijs naar school geweest is (NPO, p. 11, (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 28.10.22, punt 11). Bovendien en daargelaten de vraag naar de graad van kunde van verzoeker om te lezen, neemt dit niet weg dat hij, zoals reeds *supra* werd uiteengezet, steeds de mogelijkheid had om zijn familieleden te bevragen over de inhoud en de datering van de documenten (NPO, p. 3-4). Dat hij zijn documenten liever niet deelde met andere Afghanen, betreft een blote bewering, die in het licht van het voorgaande evenmin als verschoning kan dienen voor de vele tegenstrijdigheden. Hierbij komt dat de documenten slechts relatieve bewijswaarde hebben enerzijds omdat het kopieën (foto's) betreffen, die gemakkelijk manipuleerbaar zijn door knip- en plakwerk en anderzijds omdat uit de COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021, waarvan de weblink vermeld wordt in de bestreden beslissing, blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst waardoor zowel de documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat kunnen en worden nagemaakt. Verzoeker brengt geen informatie bij die de vaststellingen van de commissaris-generaal doet ontkrachten.

4.4.3.3. Tot slot is verzoeker niet consistent over de datum van zijn vertrek uit Afghanistan, nu hij dit bij de DVZ situeert één maand voor de machtsovername (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 28.10.22, punt 42), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij Afghanistan verlaten heeft twee à drie dagen na de machtsovername (NPO, p. 8, 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt verzoeker dat hij dit nooit zo verklaard heeft en herhaalt hij dat hij na de machtsovername vertrokken is (NPO, p. 24). Door zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in zijn verzoekschrift louter te opteren voor één versie van de feiten, zijnde zijn vertrek na de machtsovername, zonder hierbij een redelijke verantwoording te geven waarom zijn eerdere verklaringen iets anders aangeven, is weinig ernstig en niet van die aard om de opmerkelijke tegenstrijdigheid op te heffen. Het betoog, dat de periode rond de machtsovername zeer chaotisch en moeilijk te plaatsen is voor Afghanen en dat dit door de commissaris-generaal geminimaliseerd wordt, biedt geen verschoning voor zijn tegenstrijdige verklaringen, nu hem uitdrukkelijk gevraagd werd om te specificeren wat hij bedoelt wanneer hij spreekt over de val (val van geheel Afghanistan, van zijn provincie, van zijn district of van zijn dorp) (NPO, p. 18). Bovendien slaagt hij er wel in concreet te beschrijven hoe de checkpoints in zijn dorp en de omliggende dorpen vielen en stelt hij uitdrukkelijk dat Afghanistan op 15 augustus 2021 gevallen is (NPO, p. 21).

Waar hij deze opmerkelijke tegenstrijdigheid bovendien tracht toe te schrijven aan het volgens hem niet correcte verloop van het interview bij de DVZ, kan hij hierin geen gelijk gegeven worden. Het loutere feit dat

er minder tijd wordt genomen voor het interview bij de DVZ dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden en een duidelijk beeld te schetsen van zijn asielrelaas. De duur van het interview bij DVZ is hierbij irrelevant. In dit verband wordt er voorts op gewezen dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen waarover specifieke vragen worden gesteld, correct kan aanduiden, ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Verzoeker draagt bijgevolg de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Er wordt benadrukt dat de CGVS-vragenlijst en de DVZ-verklaring verzoeker werden voorgelezen in het Pashtu en hij deze ter goedkeuring heeft ondertekend waardoor datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen. Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische (communicatie)problemen op te werpen. Hoe dan ook betreft zijn verweer een loutere *post-factum* bewering die weinig ernstig is, te meer gezien verzoeker dit feit niet eerder vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk bevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen, waarop hij aangaf dat het goed verlopen was en bevestigt dat hij alle essentiële elementen heeft kunnen aanbrengen. Hij had geen bijkomende opmerkingen of correcties te melden (NPO, p. 2-3).

4.4.3.4. Nu, gelet op het geheel van voorgaande, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van zijn activiteiten bij de volksopstand de taliban vreest, kan evenmin geloof worden gehecht aan de drie bezoeken van de taliban na zijn vertrek. Bovendien legt hij hieromtrent uitermate vage verklaringen af en blijkt niet dat zijn familieleden na zijn vertrek op enige manier nog zouden zijn vervolgd door de taliban. Zo kan verzoeker niet zeggen wanneer deze bezoeken plaatsvonden en komt hij niet verder dan te stellen dat de taliban drie keer langsgesproken zijn en dat zij naar hem gevraagd hebben, waarop zijn moeder antwoordde dat hij het land uit gevlucht is (NPO, p. 23-24). Gevraagd of zij, naast het navraag doen, nog iets anders ondernomen of gezegd hebben, stelt hij dat hij dit zou moeten vragen aan zijn moeder en broer (NPO, p. 24). Dat verzoeker dusdanig weinig interesse toont in de bedreigingen die jegens hem geuit worden, is volstrekt onaannemelijk, te meer gezien hij nog steeds in contact staat met zijn familie in Afghanistan en het dus niet onmogelijk was om zich hieromtrent verder te bevragen (NPO, p. 4). Dergelijk gebrekkige informatie over nochtans een zeer belangrijk aspect van zijn asielrelaas, komt de geloofwaardigheid ervan allerminst ten goede. Waar hij simpelweg stelt dat hij zich niet bezighield met het bijhouden van een logboek van de bezoeken en dat hij enkel verteld heeft wat zijn moeder hem heeft doorgegeven, voegt hij in wezen niets toe aan voorgaande vaststellingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, waardoor hij aan de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing op geen enkele wijze afbreuk doet.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.5. Waar verzoeker erop wijst dat hij al bijna twee jaar in België verblijft en bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. De rol van Akhundzada, als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten, is ondertussen verankerd, hoewel discussie blijft bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijke middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban, als de 'legitieme heersers', verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en zijn inspanningen om seculier onderwijs te bannen toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas, maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel, volgens deze expert, niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en, anderzijds, de verantwoordelijkheden van en gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod voor mannen van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV

personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten, die op sociale media werden gepubliceerd, moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij er soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis, wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties. Verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve in Kaboel gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was veel meer aanwezig na de afkondiging van de moraliteitswet (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, werden op basis van cijfers van het de facto Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van

sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116 en EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties gaat. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven, al dan niet vrijwillig teruggekeerd zijn naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere anonieme bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een *mullah* over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”,

augustus 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.4.5.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 28.10.22, punt 42; NPO, p. 8), ongeveer eenentwintig jaar oud was en dat hij tweeëntwintig jaar oud was op het moment dat hij in België is aangekomen, zijnde op 19 oktober 2022. Verzoeker bevindt zich meer dan drie jaar buiten Afghanistan. Hij heeft heden de leeftijd van vierentwintig jaar en verblijft inmiddels iets meer dan twee jaar in België.

Verzoekers verblijf in België van iets meer dan twee jaar is op zich niet voldoende om aan te nemen dat hij thans een levenswijze heeft aangenomen die bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Hij komt dienaangaande immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan zowel in zijn verzoekschrift als in zijn aanvullende nota van 10 december 2024, zonder evenwel concreet aan te tonen op welke wijze deze elementen zouden duiden op dergelijke kenmerken of gedragingen. Bovendien is in Afghanistan hij tot de zevende graad lager onderwijs naar school gegaan (NPO, p. 7) en beschikt hij nog steeds over een familiaal netwerk in Afghanistan, met wie hij in contact blijft (NPO, p. 4). Voorts wordt eraan herinnerd dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn precieze vertrekdatum en dat hij aldus niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan verlaten heeft vóór de machtsovername door de taliban (zie *supra* punt 4.4.3.).

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Voor wat betreft zijn betoog in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota van 10 december 2024 aangaande het gebrek aan gegevens over een veilige terugkeer voor verwesterde Afghanen volstaat het te verwijzen naar punt 4.3..

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

Waar verzoeker nog algemene informatie aanhaalt over terugkeerders die gebukt gaan onder een stigma van mislukking, of waarbij hun terugkeer wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit en de noodzaak van sociale en familiale netwerken voor terugkeerders, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan en hij verklaart nog contacten te onderhouden met zijn familie (NPO, p. 4). Bovendien worden stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd als vervolging. Er zijn *in casu* geen dergelijke elementen voorhanden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad in het kader waarvan hij meent dat dezelfde redenering op hem moet worden toegepast, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

4.4.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door verzoeker geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 4), waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 10 december 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaalma "Swedisch Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year" van 16 maart 2024 en UNAMA "Report on Afghanistan" van februari 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van februari 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Hij voegt toe dat het rapport van de EUAA van mei 2024 de rol van de taliban als actor van vervolging en de noodzaak aan bescherming voor veel categorieën Afghanen bevestigt. Door louter te verwijzen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, is verzoeker niet in staat het risico *in concreto* aannemelijk te maken. Er mag immers van hem worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden

onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, zijn de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij tot de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en het *Afghanistan Freedom Front* (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt, voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld, dat zich doorzette in 2022, werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt, is het gevolg van een moeilijke economische situatie en van natuurrampen of een gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733.300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Zijn uitgebreide citaten aangehaald in zijn aanvullende nota van 10 december 2024 en waarvan hij meent dat deze recenter zijn, liggen in lijn met voorgaande analyse en zijn niet van die aard om diezelfde vaststellingen te ontkrachten.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt opgemerkt dat de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO